Коли помру — прийдіть до мене, люди,
Свічки прощання мовчки запаліть.
По мені безліч днів щасливих буде
І неповторних веселкових днів.

Шуміти будуть грози голосисті
І маків цвіт втішатиме дівчат.
В світанкових свіжих, росяних і чистих,
Нераз горласті півні прокричать.

Джерел вода людську вгамує спрагу,
Торкнеться мрія віщого крила.
А я, сумний, по той бік буду прагнуть,
Щоб Україна вічною була.

Щоби у світі жити було любо,
Рясніла плодом яблунева віть...
...Коли помру — прийдіть до мене, люди,
І на прощання свічі запаліть.